עין משפמ נר מצוה

ל) ירוש׳ פסחים פ״ה ה״ב, (1) ירושי פסחים פייה הייב, שקלים פייב הייד, (2) לעיל 7:
 צ"ק סד. חולין סו. [כריתות כלה], ירושי שם., (7) קדושין כד ב"ק ננדה לג., (5) ויקרא חובה ב"ק ננדה לג., (5) ויקרא חובה פי״ח ה״ט, ו) לקמן יד. וש״נ., ויקרא חובה סוף פרק ו: (ז

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מטאת דע"ו ודשמיעת: (a) גם סטסס לע"ו ודשמיעת:
 (b) שם ואימא קלמיס: (k) שם לא למיס לכל דשמיט: (ד) שם לא דמי כללל. נ"ב ע"ל דף ד ע"ב:
 (c) שם בכללי ופרטי כי האי גוונא דריש כלל: (ו) רש"י ד"ה ואם מן וכו' לאו קרא ימילא. נ"ב כלומר השתא דקס"ד דדריש ליה מכלל ופרט לזבח לאו ייתורא הוא עד דמסיק אלא לזבח ריבויא כו' כמו שפירש בחונטרם גופיה וכנו שפירש בקונטרס הפיה לשם אבל מודה הקונטרס דמן הלאן יימורא הוא דאמי לפסח וכדכתבו החוס': (1) בא"ד דהיינו פסח. נ"ב ושלא לשמו נפקא לן מדכתיב מן הלאן קרבנו ששחט הפסח לשם הרבנו בחותי ששחם הפטח כשם קרבה שהוא מחוייב להקריב כגון עולה כו' דהיינו שלא לשמו: (ח) ד"ה ואפרי וכרי לשם עולת עוף: (ע) ד"ה אלא לזכח וכרי נפשך כלל כרי וכן וכרי מקרא של ייתור לשון אינו: (י) תום' ד"ה ואם

שינויי נוסחאות

אן זה הסימן הוא לשמות האמוראים שהוזכרו בכל הסוגיא עד אמר רב משמיה דמבוג כוי. אבל יש כאן איזה ט"ס דוק ומשכם (תוםי קדושה). ג'י כי"ל שלז קבא יצא ממהר. וככי"מ שלן קבא צד ממהר ביבאי שלא קיבאי צד ממהר ביבאי נא. וככיר"כ שלן קביצאן ממהר ביבא נא: ב] דשחיט מנהר ביבא גד. בן דשהים ליר (*שים): גן כ"ל לובח ולשלמים (בייצ). כ"ל לובח ושלמים (דים). ולש"י גל ללפוקי מנוק' אלו. ובכ"מ ור' כלפנינו: ד] עופור ואפני מבדות (*ש"ם): ח] ככקס"י ובד"י אימל התיבות שנסוגרייס: ו] ויורד, שמיעת קול ושמעה קול אלה, שבועת קול ושבונהו קול אווו, שבונה: ביטוי או נפש כו', כל"ל (ש"ח): ז] בכי"פ נוסף דלא חזי למילתיה. וכן הוגה בכי"י ביטרי או נפש כר, לל"ל (ש"ח:)

ז ככיים נוסף דלא חזי

ז ככיים (וסף דלא חזי

למילתיה. וכן סונה ככייי

וכש"מ. וערי תוד"ה לשמו:

לימל ככי"מ, וכן ככי"י מומן קטע

לימל למלו וכסופו. ער מוד"ה

לשמו: ב] בכתה"י לשלמים או

לשמו: ב] בכתה"י לשלמים או

לשמו: צ'יק: '] ל"ל עופפות

לשמו: או מנים תוצאה לשמים או

לשמו: או מנים תוצאה לשמים או

לשמו: או מנים תוצאה לשמים או מנים תוצאה לשמים או מנים תוצאה לשמים או "ש"m: יא] מיכת חטאת ליתל בכתה"י וד"ו. ובשמכ"י הוסיפה. נכתונים איד. וכעונכם הוסיפה, וע" ב"ח: יב] ופרטות שבתורה (בתה"י ושתב"י): יג] ("ל של שלמים ("ש"מ). ("ל כתיב לזבוח שלמים (פ"מ) וכח"י כתב שנוסחת נכונה הית: ידן וכז כל משמים: מו] בכתה"י יתר, ועי" (שמכ"י): מו] בכתה"י יתר, ועי" צ"ח חות ע: מו] על הבגד דכתיבא בחטאת גופיה אבל שינוי קודש לא כתיב בחטאת לשון תוס׳ מנחות גב): יון תחלוק אבל כתיב על חטאתו (צ"ק ויעב"ץ): כ] ל"ל הגה"ה (ש"מ וגליון): כא] ל"ל דהיינו (ש"מ): כב] דלות במצורע כל"ל (ש"מ): כג] ס"ל קשחיט למאן דאית כג] יה לא בעי עקירה, גליון (ש"מ). ראה אות כד: בר] נ"א דלא בעי הנוס שפחות כגשייכת עם הההה הנוס שפחות כבל הביית עם ההה דלא בעי, ופי דלהן מ"ד לח לה"ד לא בעי, ופי דלהן מ"ד לח להי החל הקתני לשמו פסול להי חקתני לשמו פסול מדי הניה כלפנינו עם עם עם בע"ב, ועי מראה כהן וחשק שלמה, וע" גם בש"ע וד"ה וכשלר מותו: בה] ל"ל פירש בקונטרס, וכאן (ע" מוסף רש"י) (צ"ק). ואמנס ראה לעיל אות ז שאכן כך כתוב ברש"י כ"י: בו] ל"ל חזי

למילתיה (שים, וכן ברשיי כיי): כז] דאי לא מיתורא דקרא מנא ליה לאוקמי בפסח כיון דבשלמים כתיב. גליון (שים): כה] ל"ל שלמים (מיב"ם): במן ל"ל שלמים (מיב"ם): במן ל"ל ובסמיף): במן ל"ל שלמים במיב. גליון (שים): במן ל"ל שלמים (מיש"ם): במן לד"ו ובסמיך, וליתל מינת [רעי"ם): לת למיל עפה"ט וכל למן למיל מניתל (רשי"ם): לגן קרבנו למקל (רשי"ם): לבן לשלמים וזבח ללי"ל (שמב"ח, הכנה" כ"פ גילסת כש"י. לך לפ"ע הניה לדבה ושלמים כנוי דיו בנתן והחל לחות: לגן בדיו כל כללא ובכל רבויא. כ"ל בדאמרי בב"ק דמחלק בין כל לבכל, דכל כללא ובכל רבויא, ה"ג משמע ליה לחלק בין זבח ובין לזבח, הילכך כלא כו"ל הנוסח שם כלפניעו בכל כללא וברי:

וכן חטאת דשמיעת הקול לא כתיב בההוא עניינא דההוא עניינא בחטאת דשגגת כרת קיימא כדילפינן בהוריות (דף ב.): שמיעת הקול. (קד) וא"ת למה לי למכתב בחטאת חלב עכובא בכל עבודות שבועת העדות ושמעה קול אלה (שמיעת הקול) או ושבועת ביטוי וטומאת מקדש וקדשיו בחד עניינא

כתיבי בקרבן עולה ויורד ח ושמעה חמאת דעבודת כוכבים 6 דשמיעת קול אלה או נפש כי תשבע לבטא הקול ובמוי שפתים ומומאת מקדש וקדשיו חו נפש חשר תגע וגו׳ ומוקמח לה דלא כתיב בהו מנלן חמאת דעבודת כוכבים במסכת שבועות [דף ו:] בטומאת מקדש אתיא מחמאת חלב שכן כרת כמותה והנך וקדשיו: אסיין במה הלד. מחטחת כולהי אתיין במה הצד: תנו רבנן פסח בזמנו חלב וחטאת נזיר ומלורע דכי פרכת לשמו כשר שלא לשמו פסול יובשאר ימות מה לחטאת חלב שכן כרת חטאת השנה לשמו פסול בשלא לשמו כשר (של"ו נזיר ומצורע יוכיחו מה לחטחת נזיר ומלורע שכן יש עמהן דמים אחרים קבאיצ"ן ממה"ר בצ"א ב"א סימן)א מנא הני חטאת חלב תוכיח הלד השוה שבהן מילי אמר אבוה דשמואל אמר קרא יואם כו׳ אף אני אביא חטאת דשמיעת מן הצאן קרבנו לזכח שלמים לה' #דבר הבא ההול. ומחטאת חלב וחדא מהני לא מן הצאן יהא לזבח שלמים (י) אימא שלמים אמיא דאי מחנואת חלב וחנואת נזיר אין מידי אחרינא לא אמר רבי אילא א"ר יוחנן איכא למיפרך מה להלד השוה שבהן לובח לרבות כל זבח אימא © כל דשחים ב שכן אינן באין בדלות תאמר בשבועת להוי כמותה אי הוה כתיב לשלמים וזבח ביטוי שהיא בעולה ויורד אי מחטאת חלב וחטאת מצורע איכא למיפרך מה כדקאמרת השתא דכתיב לזבח שלמים לכל להלד השוה שבהן שכן אינן בשאלה רשחים ליה שלמים להוי אימא לזבח כלל מאמר בשבועה שישנה בשאלה: שלא שלמים פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה לשמו פסול. כדאמרי׳ (לעיל דף ז:): שבפרט שלמים אין מידי אחרינא לא לה' בשחר ימות השנה לשמו פסול יו. הדר וכלל מתקיף לה ר' יעקב מנהר פקוד הא כדאמרי׳ חו במס׳ פסחים (דף סא.) לא דמי (י) כללא בתרא לכללא קמא כללא שחטו קודם חלות פסול דכתיב בין קמא מרבי זבחים ותו לא כללא בתרא לה' כל הערבים וכמה פעמים שנה הכתוב בהביעות זמנו בי"ד בין הערבים: דלה׳ ואפי׳ לעופות ואפי׳ למנחות הא יחנא דבי רבי ישמעאל בכללי ופרטי ® דריש כי שלה לשמו כשר. כדמפרש וחזיל: מנהני מילי. דבשאר ימות השנה האי גוונא כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא שלה לשמו כשר: וחם מן הלחן קרבנו כעין הפרט מה הפרט מפורש שהוא שלא כו'. (ו) לאו קרא יתירא קא דריש אלא לשמו וכשר אף כל שהוא שלא לשמו וכשר משמעותה דקרה משמע ליה הכי אי מה הפרט מפורש דבר הבא בנדר ובנדבה ואם דבר הבא מן הלאן (ו) דהיינו אף כל הבא בנדר ובנדבה עולה ושלמים אין פסח שאינו בא אלא מן הלאן היה חשאת ואשם לא מאלא לובח מרבויא הוא קרבנו הרי הוא לובח שלמים ועל כרחך שלא בזמנו קאמר דאי בזמנו אימא לכל דשחים ליה להוי כוותיה א"ר אבין

הא ילפינן ליה לעיל [ז:] דפסול: ואימא שלמים אין כו'. שחטו לשם שלמים ליתכשר אבל שחטו לשם עולה ליפסיל וברייתא התני שלא לשמו כשר ואפילו שחטו לשם עולה או לשם חטאת: לובה. קרא יחירא הוא דמלי למכתב לשלמים: אימא לכל דשחיט להוי כווסיה. שחטו לשם עולה יהא עולה דהא אתרבי ליה כל זבח: ה"ג אי הוה כחיב לשלמים וזבח כדקא אמרם. דאי כתב הכי הוה משמע יהא כשלמים בו או כשאר זבח: השתה דכתיב לובח שלמים. הכי משמע לכל ובח שיובחנו לשמו שלמים יהיה: ואימא לובח כלל כו'. אמאי דריש להאי זבח שלמים הכי דרוש הכי דבר הבא מן הנאן יהא לכל הזבחים כלל שכשר שלא לשמו כי הדר כתב שלמים פרט שלא הכשרתיו בעקירת שמו אלא א"כ שחטו לשלמים אבל שחטו לשם זבח אחר פסול: ואפי׳ לעופות יו. שחטו לשם (ח) חטאת או עוף: אף כל שהוא שלא לשמו. יצא לשמו: חטאת ואשם לא. שחטו לשם חטאת ואשם יהא פסול אפילו לשלמים: אלא לובח רבויא הוא. אינו לשון כלל ולא דרשי׳ ליה בכלל ופרט שאין כללות ופרטות יבו באין מרבוי לשון אלא ממשמעות המקראות וכגון (ב"ק דף סג.) בכל אשר תאוה נפשך כלל (ש) וכן מן הבהמה כלל בקר ולאן פרט אבל לזבח שלמים שתי תיבות דבוקות הן כאילו כתיב לזבח השלמים יו וקרא יתירא בעלמא הוא דהוה מלי למכתב לשלמים וכל דו מקרא של לשון ייתור ביו אינו לכלל ופרט אלא לרבות וכמאן דכתיב לשלמים וזבח דמי דאיתרבו ליה כל הזבחים:

לוחין ,כדאמר בפ׳ תמיד נשחט (פסחים דף פד.) ובפ׳ שני דחולין (דף ל.) ומיהו איכא למ״ד בסוף אלו דברים (פסחים דף עג:) דבעי ב־ז עקירה: לשבור פסוד. (כתוב) בהו בקונטרס דלא חזו למילחייהו ביו ורבינו ש"י הגיה כדאמר בפסחים (דף סא.) שחטו קודם חלות פסול שנאמר בין הערבים וכמה פעמים שנה הכתוב בקביעות זמנו בארבעה עשר בין הערבים וסוגיא דהש"ס נמי משמע לקמן בגמרא (דף 15: הפסח ששחטו שחרית דמבין הערבים נפיק ואין לומר דנפיק מדדרשינן הכא לזבח שלמים שלריך שיעקרנו לזבח שלמים דדילמא הני מילי למצוה אבל לעכב לא: ואם מן הצאן קרבנו. פי׳ בקונטרס לאו קרא יחירא דריש אלא ממשמעות דקרא משמע ליה הכי וזהו מימה דאי לא בו מייתי קרא יתירא מנא ליה לאוקומי בפסח ונראה דמייתורא דריש דלא הוה לריך למכתב לזבח השלמים בח דאשלמים קאי [ועי"ל] 🖾 דבסמוך [דף ט.] דריש כשב לרבות פסח לאליה ופירש רבינו ש"י דמיותר דמדכתיב בתר הכי בשלמים ואם מן העו א קרבנו מכלל דעד השתא איירי בכשב וה"ג י"ל מדכתיב לעיל אם מן הבקר קרבנו ₪ מכלל דהכא בצאן מיירי אם כן ^(י) הצאן מיותר הוא למותר פסח. ברוך: א' הוה כתב אובח השאמים ₪ כדקאמרת. הוה ליה למימר אי הוה כתב לזבח כדקאמרת דשלמים לא צריך כלל: ארא אובח

רבויא הוא. משמע ליה לגמרא שהוא רבויא כדאמר (ב"ק דף סג.) בכל לו כללא כל רבויא דמשמע ליה לחלק בין כל לבכל הילכך לא דרשינן ליה בכללא ופרטא אלא בריבה ומיעט ובקונטרס האריך בפירושו:

לא קאי ואע"ג דבפרק דם חטאת (לקמן דף 15.) תגן תורה אחת **חטאת דעבודה כוכבים.** דכתיב בפ' שלח לך ולא כתיב בהאי עניינא לכל החטאות היינו במילתא דכתיבא התם אשר יזה מדמה על הבגד ביו ומיהו איכא דאית ליה הך סברא לר' שמעון בריש מסכת מנחות

> לכתוב בחדא ונימא מה שלמים לא חלקת למצוה אף חטאת לא תחלוק יו כדקאמר לעיל וי"ל דכי האי גוונא זמנין דטרח ליה קרא וכתב א"נ אתי לדרשה אחרינה וא"ת מנה לן בחטאת נזיר עכובא בשנוי בעלים ויש לומר מחטאת חטאתו אע"ג דלעיל לא קאי עיקר פירכא סמיך

במותה. יש ספרים שכתוב בהן חטחת דעבודת כוכבים וטומאת מהדש וקדשיו ואינו נראה דאע"ג דכרת כמותה מכל מקום איכא למיפרך מה לחטאת חלב שכן אינה באה בדלות כדפרכינן לעיל גבי חטאת מצורע: קול. דלא כתיב שמיעת לחטאתו יו גבי עבודה

העוף וחטחת העוף פסולה שלח

לשמה כדתנן בפרק קדשי קדשים (לקמן דף סד:) ומפיק ליה בתורת כהנים 🕫 מחטאת היא וכיון דפסולה בדלות היאך יש לה לגרום בעשירות

דפסח בשאר ימות השנה שלמים ושלמים לשם פסח קשחיט בש

אותו יחוֹ מי גמירי מהדדי:

חמאת דעבודת כוכבים אתיא מחשאת חלב שכן כרת

מנלן עכובא אבל כתיב לחטאת על דברים אחרים ואין בכך כלום: (ס״ג) ₪ הנך כולהו אתיין במה הצד. הקשה רבינו תם מה להנך שכן אין באין בדלי דלות תאמר בהנך וחירן כיון דדלי דלות גופיה פסולה שלא לשמה היינו באו מנחת חוטא דפסולה שלא לשמה כדתנן בריש מנחות (דף ב.) ומפיק לן מדכתיב כי חטאת היא אין סברא שמה שבאין בדלי דלות יגרום להם בעשירות להיות כשירין שלא לשמן כיון שהדלי דלות עלמן פסול וקשה ח"כ לעיל דפריך גבי מלורע מה להנך שכן אינן באין בדלות תאמר במצורע מאי קושיא והלא דלות כבו היינו חטאת

הכשר שלא לשמה ואם תאמר והא בחטאת חלב למדה משלמים בהיקש למצוה והיכי ילפי׳ שאר חטאות במה הגד הא בעיא היא לקמן פרק איזהו מקומן (דף נ.) אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב לאו פירכא היא כלל דכולהו חטאות נמי ילפי׳ למצוה משלמים ולעכב הוא דילפינן בשאר חטאות מהנך דכתיב עכובא בגופייהו ואם תאמר וחטאות הלבור כגון שעירי ראשי חדשים ומועדות מנלן הא לא אתו במה הגד דמה להנך שכן שנוי בעלים פוסל בהן מה שאין כן בקרבן לבור כדאמר לעיל (דף ד.) דשנוי בעלים ליתא בלבור כביחיד אע"ג דלא שייך שנוי בעלים בלבור מ"מ פירכא טובה היא כדאשכחן בפ"ק דקדושין (דף ה:) מה לכסף שכן פודין בו הקדשות ומעשר שני תחמר בחופה וכן פרק החובל (ב"ק דף פח.) מה לחשה שאינה במילה ועוד קשה חטאות פנימיות לרבי שמעון דאמר " כל שאינו על מזבח החילון אין בו משום פיגול איכא למיפרך מה להנך שכן פיגול פוסל בהן תאמר בחטאות הפנימיות ויש לומר דבפר העלם דבר של לבור כתיב חטאת הקהל היא ודריש מינה בת"כ" שפסול שלא לשמו אם כן אשכחן לבור וגם פנימי לעכב ולמלוה ילפינן משלמים: הגה"ה בשאר ימות השנה לשמו פסול. היינו קודס הפסח דבעי עהירה או כגון דנדחו בעלים לפסח שני אבל אח"כ לא

ממניטי השמא לשמו, דמשיקרא ממניקרא ממניטין השהיכה ממניטיין השמא לשמו לבל לל לל של לל לל ממנין השמא לשמו, דמשיקרא ממניטיין השמא לשמו המניין השמא לאן בא למרך רק קושיא דנדר ונדבה וואיךן בעי למעוטי מהאי קרא לשמו. לכך נראה לפרט במי שנים בל לה לחדים להיביא האי כלות דנדרשיון ליה לברביה ומיעט וריבה, וכא להחליף השיטה דלא דרשיון ליה בריבה ומיעט וריבה דמרשיון כלל ופרט וכלל בעיק כשין הפרט. אלא דרשיון ליה בריבה ומיעט וריבה דרשיון כלל ופרט וכלל בעיק כעין הפרט. וניחא הא דפריך אימא לכל דשחיט כרי, דליכא למיפכך א"כ שלמים למאי אתא.

מ א מיי׳ פט"ו מהל׳ פסה"מ בוא ב מיי שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וְאָם מּן הַצֹּאן קְרְבָּנוֹ לְזֶבֶּח שְׁלְמִים לִּיהֹוָה זְבָר אוֹ גְּקַבָּה תָמִים יַקְרִיבָּנּוּ: ויקרא ג, ו

מוסף רש"י

בוו כך יו כ מגון בשנה. כגון אספריבו קודס (כן יתים רכים וקיית) לך בשר לצלתים כפיקרון וקיית) לך בשר לצלתים השנו ללחון וחם שמעו לשם למלח ותיים הלא לשם שלתים שמעו כשר הבא מן הצאן ירא לובח שלמים. דהם הצאן ירא לובח שלמים. דהם אינה באליות הכל אותה כל הוא שלמים. דהם אינה באליות הכל אותה באל הוא הצאן ירא לובח שלמים. הוא יותה באליות הכל אותה באל הוא באלים הבאלים הבאלים הבאלים הוא באלים הבאלים הב זבח שלמים קרא יתירא הוא דהא בשלמים איירי לעיל והוה מצי למכתב ואם מן הלאן יביא קרבנו (מנחות פג: בכת"י) ואפילו לעופות. דלימנהו כזביחה אלא מליקה. (כת"י ירושלים) אלא לזבח ריבויא הוא. אינו לשון כלל רזבה ריבריא הוא. הינו כמן כנל ולא דרשינן ליה בכלל ופרט אלא בריבוי ומיעוט והוה ליה ריבה ומיעט וריבה [ריבה] הכל שאין מקרא ימר נדרש בכלל ופרט אלא בריבוי וכל ריבה ומיעט וריבה ריבה הכל ואפילו אינו בא בנדר ובנדבה יאכל ומשלת מיעט לשמו (כת"י ומאי מיעט מיעט לשמו (כת"י פרים) ריבויא הוא. אינו לשון כלל להיות נדון בכלל ופרט אלא בריבה ומיעט וריבה ריבה הכל לכל (קידושין כד:) **אימא לכל** דשחיט ליה ליהוי כוותיה. בשתא דאמרת האי שלמים למידרש השתח דחתרת החי שנתים נתידרש ביה ריבה ומיעט וריבה ולא אייתר ליה למידרש ביה האי דרשות לעיל לכל דשחיט ליה שלמים להוי אימא לכל דשחיט ליה ליהוי כוותיה

שימה מקובצת

הגך כולהו אתיין כמה הצד. משלשתן. כך פרש"י. והדין עמו, דהרי מנזיר ומצורע לא אמיא דאיכא למיפרך שכן יש עמהם דמים אחרים ואי מחטאת חלב כו' עד בשאלה. וא"ת והשתא נמי דאתיא כשמנט. יום ע ייטשממי כנרי למניכו משלשתן איכא למיפרך מה להנך (כו') [שכן אין באין בדלי דלות תאמר בהנך]. ותירץ ר"ת דמה שבאים בדלי דלות לא מהני להכשירם שלא לשמה. דדלי דלות מאי ניהו עשירית האיפה דדני דנות מחי ניהו עשירית החיפה והיא [עלמה] פסולה שלא לשמה כדכתיב (ויקרא ה, יא) [גבין עשירית האיפה [מטאת] היא דמשמע היא לשמה כשירה שלא לשמה פסולה. וא"ת כו' וככתוב בתוד"ה הנדן: דלה חזי למידי והתם בפסח שני (פסחים מד. וכני ריית שם) פריך (שלה) לשמו פסול שלמים לשם פסח קשחיט, ומשני לא נצרכא אלא לקודם זמנו ותפני כה נכנכם חנת פקודם זמנו עקירה לכייע והילכך קחני פסול כל נמה דלא עקריה. ולפסח עלמו לא (סרי) [מוין דהא שינה בין הערבים לעכב (תוםי טוך): ואם מן הצאן. זה לשון הר"פ ואם מן הצאן. זה לשון הר"פ ואם מן הצאן. בקונטרס לאו קרא יתירא כו'. ילא נראה דהא בחיר באוחה חרשה אלא בשלמים והילכך אינטריך קרא לפרושי דין שלמים כמו ואם מן הבקר. ואי לאו קרא ימירא מנ"ל הפקר. זהי נפו קנים ישירם וננייכ לאוקמי בפסח. ולכך נראה דמיימורא דקרא דריש דהא במר כן כמיב אם כשב אם עו וא״כ למאי איצטריך ואם מן הצאן דכמיב ברישא דקרא הלא בכלל כשב ועז הוא אלא ש"מ מייחראז הוא לחחת לדרוש דדר נמיימנתן הות נפסח נדרוט דבר הבא מן הלאן דהיינו פסח יהיה לובח שלמים (תום׳ טור): אלא לובח יבויא הוא. [פירע] (הגיה) רע"י אינו לשון כלל כו׳ עד כל הובחים. ויש לגמגם על לשונו דאטו כל היכא דים בצמהם על נסוח למסו כל היבויאן דדרשיע כלל ופרט [ליכא ריבויא] בלשון. אלא [נראה לפרש דכיון] (רש"י) דכבר אמר קרבנו דכלל הוא, וסמיך ליה [כתיב לזבח] דכללח אחרינא הוא והוו כשתי כללות התמוכים זה לזה ואחר בעלי כל מילי אף דבר שאינו בא [בנדר ונדבה. אבל קשה] דא"כ מאי פריך אימא לכל לשחיט ליה להוי כוותיה, א"כ מיעוט שלמים למאי אתא. ועוד מהיכא